

SOS mod Racisme

LIGE VÆRDIGHED FOR ALLE

Nyhedsbrev nr. 112

Forår 2015

ISSN 0909-9026

'Ytringsansvar' © Karen Margrethe Høskuldsson

Ytringsansvar

Indhold

Indhold	2
Leder – af <i>Marianne Olsen</i>	3
Siden sidst – af formand <i>Jette Møller</i>	4
Siden sidst – fra Randers – af <i>Birgitte Olesen</i>	6
Ventet og Velkommen – af <i>Vincent F Hendricks</i>	7
Jeg blev udsat for hatecrime ...– af <i>Eva K. Andersen</i>	9
Racismeparagraffens historie – 75 år i 2014 – af <i>Steen Eriksen</i>	11
Hvorfor markere Krystalnatten og beholde §266b? – af <i>Rushy Rashid</i>	14
...egen definition af, hvornår man er flygtning – af <i>Johanna Haas</i>	16
Vi sender afghanere tilbage til ragnarok – af <i>Kristina Stoltz</i>	17
Midlertidigt ophold – en ny form for asyl – af <i>Anne Nielsen</i>	19
Et fristende, men farligt tilbud – af <i>Hans Jørgen Bonnichsen</i>	21
Bekæmp kriminalitet – ikke sigøjnere – af <i>Malene Fenger-Grøndahl</i>	23
Korssten for "Armeniernes moder" – af <i>Leif Hjernøe</i>	25
Boganmeldelse – <i>V.Klemperer: Jeg vil aflægge vidnesbyrd ...</i> af <i>Anne Nielsen</i>	27
Nekrolog: <i>Claus Bornemann</i> – af <i>Frans Mikael Jansen</i>	29
Indbydelse til to møder i 'SOS mod Racisme'	31

SOS mod Racisme

Nørre Allé 7, 2200 København N

e-mail: sos@sosmodracisme.dk

<http://www.sosmodracisme.dk>

<http://www.sosmenneskerettigheder.dk>

Formand: Jette Møller: 6063 3399

Næstformand: Anne Nielsen:

sos@sosmodracisme.dk

Kasserer: John Ukpo: 4233 1968

Revisor: Leif Christensen

Kontoret er ikke betjent, kontakt os pr. email

SOS mod Racisme, Randers:

Birgitte Olesen: sosranders@hotmail.com

SOS mod Racisme København:

Formand: Steen Eriksen: 6024 6191

Næstformand: Rahwa Mokonen: 4233 1969

SOS mod Racisme Nyhedsbrev nr. 112, Forår 2015

ISSN: 0909-9026

Ansvarshavende redaktør:

Marianne Olsen: sosbladet@gmail.com

Signerede indlæg dækker ikke nødvendigvis SOS mod Racismes holdninger.

Deadline for næste nummer: 15. september 2015

Indmeldelse

Man kan melde sig ind ved at udfylde og sende indmeldelsesblanketten på hjemmesiden og indsende 50 kr som introduktionskontingent for det første år via netbank eller evt. girokort.

- Girokort: Skriv Nyt medlem og navn, adresse, email og tlf på.
 - Hvis du bruger netbank skal girokortet håndteres som indbetalingskort, vælg +1 i type-feltet.
 - Almindelig bankoverførsel til: SOS mod Racisme, registreringsnummer 1551 kontonummer 1972200. Husk at skrive email (brug evt AT i stedet for @) og "Nyt medlem" el. medlemsnr. på.
- Medlemsskabet er gyldigt, når man har betalt kontingent

Kontingent

Introduktionskontingent, første år	50 kr
Unge under 25 år	50 kr
Ordinært medlemskab	250 kr
Studerende, arbejdsfri, pensionister	150 kr
Lokalforeninger	400 kr
Landsforeninger	1200 kr

Gaver modtages med glæde

Bladet er trykt med tilskud fra Kulturministeriets andel af Udlofningsmidlerne.

Leder

red. Marianne Olsen

Det virker lidt pudsigt, når et argument for en god sag følges af forargelse over tingenes faktiske tilstand med en tidsangivelse, f.eks. "At sådan noget kan ske i vore dage, i 1915!!" Årstallet taget i betragtning vil det måske fremkalde et hovedrystende smil. Ikke desto mindre siges sætningen i dette år, blot med 2015 som tidsangivelse. Det er absurd. For ikke blot sker der forfærdelige ting rundt omkring os og her i landet, men der er en tydelig tendens til at ønske at vende tilbage til tidligere tiders barbarier uden vilje til blot at prøve at tage tanken og de langsommere overvejelser med.

Således fremturer toneangivende folk med at gøre ytringsfriheden absolut. *SOS mod Racisme* mener at det både er dumt og forbryderisk. Med Karen Margrethe Høskuldssons forside er det tydeligt at vores NGO mener at den gode gamle kultur, der forbinder frihed med ansvar, stadig bør gælde, hvis vi ønsker et samfund som også er et virkeligt fællesskab.

I Nyhedsbrevet kan man denne gang læse flere danskeres personlige beretninger om hvordan man kan blive forulempet alene på grund af sit udseende. Det er et så flagrant barbari, at det naturligt måtte kalde på handling hos alle der ser det, og det kaster skam på passive, ligesom det vækker en gysen i denne skribent med tanke på hvad hun selv ville have turdet i en ophedet situation. Man kan blive dobbelt rasende, dels over at medmennesker bliver forulempet, dels over at man måske i skræk ikke selv ville have turdet gribe ind.

Nyhedsbrevet bringer derfor også et par

indlæg for bevarelsen af racismeparagraffen, §266b. Det ville virkelig være et barbariets tegn at afskaffe den paragraf som danske politikere gav vores samfund i 1939, en reaktion på den voksende nazisme nu, hvor gemytterne igen ser deres snit til at undertrykke minoriteter både her i landet ved at undlade at skelne mellem forbryderne iblandt os og minoriteter i al almindelighed.

Men der er også noget at glæde sig over: At muslimer og jøder finder sammen i disse tider for at understrege at de er medmennesker passer på det smukkeste med Inden for Murene: Den unge universitetslærer Herming har forelsket sig uden for sin kultur. Han siger at hans børn skal blive MENNESKER. Det løser ganske vist ikke noget problem, men det er den verden vi er nødt til at leve og handle i, og som vi kan handle i, hvis vi giver plads til hinanden.

Nyhedsbrevet er også med til at markere hundredåret for det armenske folkedrab. 1915. Det var det folkemord, der var anledning til at ordet blev udmøntet af Raphael Lemkin, en i datiden kendt polsk jøde, og det er ufatteligt for vores NGO, at den danske stat ikke for længst har anerkendt at det er et folkemord. Danskere gjorde en stor indsats for armenierne, ligesom danskere hjalp de fleste af deres egne landsmænd af jødisk kultur til Sverige under 2. Verdenskrig.

Det ligger lige til højrebenet i krisetider at udpege syndebukke. *SOS mod Racisme* vil overalt, hvor vi kan komme til det, kæmpe imod homogenisering af samfundet og for mangfoldighed.

God læselyst!

Siden sidst

Jette Møller, formand SOS mod Racisme

Racismeparagraffen

SOS mod Racisme fejrede 75 året for Racismeparagraffens vedtagelse ikke mindre end tre gange sidste år. Når ingen i det officielle Danmark ville fejre, at det var 75 år siden, at Danmark som det første land i verden vedtog en beskyttelse af vores mindretal, så gjorde SOS mod Racisme det til gengæld. Og det blev faktisk nogle rigtig gode diskussioner.

Der er politikere, der vil have racismeparagraffen afskaffet, fordi de åbenbart føler, den indskrænker deres ytringsfrihed og fratager dem retten til at true, forhåne eller nedværdige folk på grund af deres race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering. Til gengæld er det faktisk forholdsvis sjældent, at denne diskriminationsparagraf fører til domfældelse, bl.a. fordi politikere har videre rammer end andre dødelige.

Kampen om ytringsfriheden

I gamle dage vandt Pia Kjærsgaard først ved byretten og siden landsretten, da hun trak Karen Sunds fra Folkebevægelsen mod EU i retten for injurier, fordi hun havde kaldt hendes synspunkter for racistiske. Og folkene fra Trykkefrihedsselskabet begyndte derfor at slæbe folk i retten for et godt ord, hvis de formastede sig til at kalde dem racist.

Det sluttede imidlertid brat i 2003, da Højesteret fastslog, at Karen Sunds havde været i sin gode ret til at kalde Pia Kjærsgaards synspunkter for racistiske. Derefter startede højrefløjen sin kamp for ytringsfriheden.

Et par år senere bragede det løs, da Jyllandsposten trykkede tegningerne af Profeten. Siden har debatten raset frem og tilbage mellem dem, der mener, at ytringsfriheden skal være uindskrænket, og dem, der mener, ytringsfriheden ikke skal bruges til at håne minoriteterne med.

Ytringsfriheden er et sprængfarligt emne her til lands, men i Frankrig er konteksten helt anderledes end i Danmark. Så da Benjamin Abtan, formanden for paraplyorganisationen EGAM (European Grassroots Antiracist Movement), udsendte en svulstig fransksproget pressemeddelelse efter de forfærdelige hændelser her i København, undlod vi at tilslutte os hans støtteerklæring. Lige efter terrorangrebene i Paris havde jeg nemlig ladet mig overtale til at skrive under på Benjamins fransksprogede haste-erklæring. Mine franskkundskaber er for rustne til Benjamins florumvundne franske, men da vores redaktør Marianne Olsen efterfølgende oversatte erklæringen, kunne jeg konstatere, at det skulle jeg måske ikke have gjort. Benjamins københavnererklæring var da heller ikke udtryk for SOS mod Racismes holdninger, for som fransk jøde havde han en ganske anden opfattelse af, hvad der var foregået i København.

[Jette Møller]

Hans personlige ven, den franske ambassadør, der er gammel antiracistisk aktivist,

havde deltaget i arrangementet i Krudttønden, så Benjamin kom stormende til København for at vise sin solidaritet med det danske folk, forkæmperne for ytringsfriheden og antiracisterne. Næstformand Anne Nielsen og jeg havde et længere møde med ham for at få ham overbevist om, at folkene, der stod bag Lars Vilks-arrangementet, ikke var antiracister, og at angrebet ved Krudttønden ikke var antisemitisk.

SOS mod Racisme deltog i mindehøjtideligheden ved Krudttønden, og vi lagde blomster ved Synagogen, men som formand følte jeg det, som om jeg balancerede på en knivsæg. Det blev meget klart for mig, at jeg havde behov for at få afklaret, hvor SOS mod Racisme står i diverse sammenhænge.

Hizb ut-Tahrir og grænserne for ytringsfriheden

Ikke overraskende var vores folketingspolitikere ved at falde over hinandens ben i deres iver for at tage afstand. SOS mod Racisme tog naturligvis også afstand, men kun mod attentaterne. I modsætning til folketingsflertallet har vi fx ikke været ude og kræve Hizb ut-Tahrir forbudt.

I Danmark har vi – i modsætning til Tyskland – en lang tradition for ikke at forbyde antidemokratiske organisationer. Min personlige holdning er, at man kun gør ondt værre ved at tvinge organisationer som fx nynazisterne under jorden. Derfor vil jeg også mene, at kravet om at forbyde Hizb ut-Tahrir er en forkert vej at gå. Det er så i øvrigt også kun domstolene, der kan opløse foreninger ifølge den danske grundlov.

Man kan også undre sig over, hvor den uindskrænkede ytringsfrihed blev af i forhold til Hizb ut-Tahrir. Her trækkes der tydeligvis alligevel grænser for ytringsfriheden.

Men hvor SOS mod Racisme står i denne sammenhæng, vil blive klarlagt ved vores interne debatmøde lørdag 18. april, hvor bl.a. ytringsfriheden, forbud mod Hizb ut-Tahrir og ophævelse af blasfemiparagraffen vil være på dagsordenen. Retten til blasfemi er nemlig en anden af de frihedsrettigheder, som Benjamin Abtan kæmper for som antiracist.

Kampen mod anti-islamiseringsbevægelsen

Pegida, Patriotische Europäer gegen die Islamisierung des Abendlandes (Patriotiske europæere mod islamiseringen af det kristne Vesten), har spredt sig til Danmark. Bevægelsen tog sit udspring i mandagsdemonstrationer især i Dresden, hvor der næsten ingen muslimer er. Som modsvar vil der hver mandag være moddemonstrationer mod PegidaDK's og SIAD's (Stop Islamiseringen Af Danmark) demonstrationer her i landet.

I Aarhus har PegidaDk givet op for længst, og der har også været moddemonstrationer i bl.a. Haderslev, Odense, Silkeborg, Randers, Esbjerg, Skjern og Ringkøbing. I København fortsætter den antiracistiske paraplyorganisation København for Mangfoldighed med at demonstrere mandag efter mandag, indtil PegidaDk giver op. SOS mod Racisme er med i København for Mangfoldighed, og vi møder troligt op hver mandag med vores lille gule flag med det velkendte logo "En hånd til min ven".

Islamofobien

For almindelige gammeldags danskere er det åbenbart svært at skelne mellem islamister og muslimer, så et stigende antal danske muslimer oplever at blive chikaneret af folk på gaden – desværre uden at nogen kommer dem til hjælp. Især piger og kvinder med tørklæde oplever overgreb. Da vi var til planlægningsmøde omkring FN's antiracistiske dag den 21. marts, fortalte gymnasieelev Eman Ahmad om de overgreb, hun og hendes medsøstre bliver udsat for, uden at nogen griber ind, og jeg fyldes med harme over de kujoner, der angriber forsvarsløse piger og kvinder. Selv et 4-årigt barn blev slået hårdt i ansigtet af en forbipasserende.

Politikernes barske retorik er med til at puste til bålet, og der er desværre kun udsigt til, at det bliver værre, jo tættere vi kommer på valget. Senest har Det Konservative Folkeparti foreslået, at Muhammed-tegningerne skal med i den danske historie-kanon og være obligatorisk i folkeskolen. Selv formanden for religionslærerforeningen har været

ude at mene, at tegningerne skal trykkes i danske skolebøger.

Opbakning bag danske jøder

De forfærdelige begivenheder i København har imidlertid ikke kun øget behovet for at gå op imod hadetale mod muslimer. De har også understreget behovet for, at vi ved enhver given lejlighed minder om, at ligesom man ikke må klandre alle muslimer for attentaterne i Paris og København, så skal danske jøder heller ikke bebrejdes de handlinger, som den israelske stat foretager.

Jøder oplever i stigende grad at blive antastet i det offentlige rum, og man finder f.eks. i Facebook-debatter om rituel omskærelse af drenge et stigende antal hadefulde angreb på jøder. Det er ikke kun danskere af mellemøstlig baggrund, der står bag. Ifølge post.doc. Rikke Peters fra Aarhus Universitet kommer »et bredt udsnit af befolkningen« med »meget hadefulde udtalelser« mod jøder i de sociale medier (Herbener, 2015).

Stramninger af asylloven

Ikke siden 2. verdenskrig har der været så mange flygtninge og internt fordrevne i ver-

den som nu. Og danske politikere kappes om at vise, at de kæmper for at holde flygtningene væk fra Danmark og mislykkes det, så skal de helst ud igen hurtigst muligt. Senest vedtog Folketinget en ny asylstatus, "midlertidig beskyttelsesstatus", som næstformand Anne Nielsen redegør for andetsteds i bladet.

SOS mod Racisme har ligesom alle andre menneskerettighedsorganisationer protesteret kraftigt imod denne lovændring, men aldeles forgæves. Fra højre tværs over Folketinget til og med Socialdemokraterne, har vores politikere travlt med at vise, at de ikke er blødsødne over for "muslimerne" (Den bestemte form er IKKE min!), og at de vil kæmpe for at forhindre, at flygtninge vælter ind over lille Danmarks ubeskyttede grænser.

Så der er nok at tage fat på for antiracistiske organisationer som SOS mod Racisme, og valgkampen bliver fæl. Så sørg for at sige fra i de sammenhænge, hvor I møder racismens hæslige fjæs. Der bliver brug for det!

Reference:

Herbener, J.-A. (27. februar 2015). Gammel-danskere hader også jøder. Politiken.

Siden sidst – fra Randers

Birgitte Olesen

Mandag den 16. februar deltog SOS mod Racisme Randers, Bedsteforældre for Asyl, Et Anstændigt Danmark og mange andre i en stor demonstration for mangfoldighed og imod racisme. Det foregik på Slotspladsen i Randers, imens Stands Islamiseringen Af Danmark demonstrerede et andet sted i byen. Vi havde flot tilslutning af folk i alle aldre, fakler, taler af bl.a. Et Anstændigt Danmark og alle politiske partier (undtagen et) - og vi undgik vold.

Senere i samme uge havde jeg besøg af Mads og Niclas fra 9.klasse, som arbejdede på et projekt om racisme og ønskede en samtale om vores tanker og vores arbejde.

Forårsplaner

I byens integrationsnetværk bliver temaet dette forår "Ytringsfrihed", kombineret med demokratibegrebet.

Et kommende debatmøde afholdes i Underværket (info via nettet / dagspressen)

Ventet og Velkommen

Af Vincent F. Hendricks, Professor i formel filosofi, Københavns Universitet

Som sort – eller i hvert fald halvsort – løber der særlig mange tanker igennem hovedet, når man rejser i disse dage.

Med nyheden om det forøgede terrorberedskab begynder jeg straks at opregne fartbumpene – i check-in og security i København; i Bruxelles' indrejse- og paskontrol; bevæbnet politi, der patruljerer på banegårde og eventuelt afkræver en legitimation; soldater, der bevogter terrorudsatte mål fra synagoger til EU-bygninger.

Sidstnævnte er mit endelige bestemmelsessted i dag. Så mange mennesker, så mange fartbump – og så kan jeg igen ikke få den nagende tanke ud af hovedet, at det netop for mig som halvsort rejsende er endnu mere besværligt end for så mange andre.

Jeg får denne nagende tanke ufrivilligt og irriteres ved overhovedet at have den, for jeg vil se individer først, dernæst køn, hudfarve, religion, politisk observans, seksuel orientering etc. Men det er som sekundære egenskaber ved det enkelte individ og ikke som klassifikations- eller menneskeprofileringsparametre, jeg tager udgangspunkt, når jeg

møder andre.

Det er på grund af mit tilhørsforhold til en bestemt profil, at jeg stoppes i min bil som jallah-slæde med fede jern og elastikker.

Jeg er fra tid til anden blevet mødt med en noget uforsonlig tone og mistro fra politiets side, har skullet forklare mig betragteligt, og har ligeledes oplevet, at mistroen først fordamper, når jeg trækker 'professorkortet'.

Det er af samme grund, at min søn, der i fremtoning kan forveksles med alt, som er 'mellem' – Mellemeuropa, Melleamerika, Mellemøsten – forsøges gennet væk fra stranden ved hotellet i Jordan, da de jordaniske livreddere regner ham som indfødt og altså har bemægtiget sig uretmæssig adgang til strandområdet, hvorfor han er uvelkommen.

En somalisk taxachauffør på omkring de 30 år, jeg kørte med forleden, voksede op i Kastrup og susede ind og ud hos venner fra hele etnicitets- og religionspaletten. Nu er han bare en muslim – i modsætning til hvad?

Min etnisk danske hustru har rejst på alverdens kontinenter med sine etnisk danske børn og er aldrig blevet stoppet noget sted.

Men efter at hun har giftet sig med mig, er hun begyndt at indregne fartbump – og det er ligegyldigt, om vi tager til Sharm el Sheikh, Abu Dhabi, Norge, New Orleans eller kommer retur til Københavns Lufthavn.

Med det in mente skal jeg omvendt passe på, at jeg ikke begår præcis samme profileringsfejl, når jeg møder den fremmede – passe på ikke at kunne blive 'race'-irriteret over igen at få endevendt bagagen i tolden eller med forurettethedsfølelsen på første række atter bliver tvunget ind til siden i bilen.

I juleferien bliver jeg stoppet af en politipatrulje på Helsingørmotorvejen kl. 11 om formiddagen. Politiet udbeder sig såvel kørekort som et blæs i alkometeret, så snart bilen er bragt til standsning.

Efter endt forehavende og uden promise i blodbanen spørger jeg omvendt mistroisk, hvorfor netop jeg skulle tjekkes. Betjenten svarer høfligt, sobert og forklarende, at deres erfaring tilsiger dem, at der er bid 3 ud af 5 gange – og den erfaring havde selvsagt ikke noget med hudfarve, religiøs overbevisning eller politisk ståsted at gøre, for disse fremgår hverken af bilens nummerplade eller kan observeres af betjentene, inden jeg bringes ind til siden ved Nærum-fletningen.

Jeg takker for god behandling og triller videre med en fornemmelse af borgerrespekt, tillid frem for mistro og en politietat, der varetager borgernes sikkerhed til lands, til vands, i luften. Den vej kan det nemlig også gå.

Lige nu står vi med angreb på Charlie Hebdo, ytringsfriheden, demokratiske værdier, karikaturtegninger, religionsstridigheder, terrortrusler, flagafbrændinger og demonstrationer fra Pegida i Dresden over 'Stop islamiseringen af Danmark' i Esbjerg til modreaktioner i Somalia, Niger og Pakistan.

Nuancer har svære vilkår i en polariseringstid, men det er paradoksalt nok netop nu, der er brug for nuancerne sammen med omtanke, oplysning, velovervejet fremfærd og gensidig respekt individer imellem.

Der er ikke brug for klassifikationer og mennesketypeprofiler, for de har tendens til at skabe fordomme begge veje.

Jeg kan blive ansporet til at klassificere nogle danskere på en bestemt måde, specielt hvis jeg føler mig uretfærdigt behandlet, og så kan jeg finde på at starte etnicitet, køn, religion, kultur, politik op som både forklaring og som bolværk.

Første skridt til fordomsfuldhed. Omvendt skal jeg nok påregne, at dem, jeg profilerer, gør præcis det samme – så forskellige er vi trods alt ikke som mennesker.

Nuancer har svære vilkår i en polariseringstid, men det er paradoksalt nok netop nu, der er brug for nuancerne sammen med omtanke, oplysning, velovervejet fremfærd og gensidig respekt individer imellem.

Min far kom som sort amerikaner til Danmark i 1963 fra racesegregering, siddepladser bagerst i bussen og henvisning til balkonen i biografen frisk i erindring. Han oplevede et fordomsfrit Danmark, hvor individet blev mødt frem for klassen af sorte.

En somalisk taxachauffør på omkring de 30 år, jeg kørte med forleden, voksede op i Kastrup og susede ind og ud hos venner fra hele etnicitets- og religionspaletten.

Nu er han bare en muslim – i modsætning til hvad? En kristen, en buddhist, en syvendagsadventist eller – en ven?

I 2015 skal vi ikke tilbage til fordums tids religionsstridigheder. Det er der kommet rigelig krig og ufred ud af – og det samme gælder for de andre profileringsparametre: race, køn, kultur.

Det hed sig meget smukt i Berlingske 18. januar i forklaringen på, hvorfor nogle unge 'mænd uden noget at miste' griber til terror:

»De kom alle fra samme sted mellem to verdener og to religioner, to etniciteter og to kulturer, og i stedet for at føle sig dobbelt velsignede følte de sig forbandede for to«.

Én verden er kvantitativt mindre end to verdener, men to er ikke kvalitativt bedre end en. Det er bare noget andet – og man kan blive klog og nuanceret i mødet mellem to religioner, etniciteter og kulturer, men det kræver lige meget af begge verdener.

Puha, den har været svær at skrive denne her – en balancegang mellem ikke at lyde som offer, ikke lyde som aggressor, ikke lyde som anklager, ikke lyde som forsvarer, ikke

polarisere yderligere, men samtidig påpege forskelle uden at klassificere – og forhåbentlig være oplysende uden at være belærende, håbefuld uden at være naiv.

En ting er sikker: glæden ved ens nationalitet og tilhørsforhold er ofte stor, når man vender hjem efter at have været ude i ver-

den. Man er ventet og velkommen.

Vi skal ikke derhen, hvor man er ventet og uvelkommen.

Ovenstående med tilladelse fra *Vincent F Hendri-cks* og dagbladet **Politiken**, som oprindeligt trykte dette indlæg den 24. jan. 2015

COPENHAGEN, DENMARK – NOVEMBER 30 2014: *Jette Moeller*(L) president of the organisation 'SOS mod Racisme' (SOS against Racism) speaks to the crowd as *Josef W Nielsen*(R) president of the 'African Empowerment Center' stands during a protest held in front of the U.S. Embassy in Copenhagen to protest against a grand jury decision in the U.S. not to indict police officer Darren Wilson in the fatal shooting of an unarmed black teenager in Ferguson, Missouri.

(Photo by *Freya Ingrid Morales*/Anadolu Agency/Getty Images)

Jeg blev udsat for hatecrime — men Nørrebro-borgerne greb ikke ind

Eva K. Andersen, sygeplejестuderende

Hvorfor er folk så bange for at træde ud af deres safezone og hjælpe, når der er brug for det?

Mit navn er Eva, jeg er 23 år, adopteret fra Sri Lanka og har hele mit liv boet i Danmark. Jeg er opvokset i Nyborg på Fyn, hvor jeg som så mange andre har gået i folkeskole, været ude og rejse og har efterfølgende gået på gymnasiet med henblik på at tage en videregående uddannelse.

Jeg kommer fra en familie, hvor min far er journalist og min mor beskæftigelsesvejleder. Min livret er frikadeller, jeg er kæmpe fan af Kim Larsen, elsker at se danske krimiserier på DR 1 søndag aften kl. 20.00. Jeg er dansker!

I 2011 flyttede jeg til København Nørrebro, her tog jeg sabbatår, hvor jeg arbejdede på fuldtid og fik en hverdag i det københavnske.

Sidste år startede jeg så på Metropol og læser i dag til sygeplejerske. Jeg betaler min skat og er på SU som så mange andre. Jeg har altid tænkt, at jeg har været heldig at vokse op i et land som Danmark, hvor der er yt-ringsfrihed, velfærdsstat, og folk af alle etniske baggrunde er velkomne.

Tirsdag 24. februar ændrede mit syn sig voldsomt på det danske samfund, da jeg blev udsat for det mest ydmygende, jeg hidtil har

prøvet. Jeg bliver stoppet på Nørrebrogade i København af tre drenge i alderen 20-25 år.

De vil blot minde mig om, at jeg har en anden hudfarve og ikke hører til i Danmark. Jeg får at vide, at jeg skal skride hjem, at jeg er en neger, som ødelægger det danske samfund med min hudfarve og tro. Den ene spytter endda på mig! Jeg er målløs og er ved at bryde fuldkommen sammen på åben gade. Jeg kigger mig omkring, men ikke ét eneste menneske kommer mig til undsætning. Hvorfor er folk så bange for at hjælpe?

Nogle minutter efter, da de tre drenge er begyndt at gå væk, kan jeg mærke raseriet komme op i mig. Jeg løber efter dem og får sagt:

»Først og fremmest er jeg adopteret fra Sri Lanka, så jeg er asiat. For det andet er jeg dansker og har boet i Danmark hele mit liv. Jeg læser til sygeplejerske, er på SU og betaler skat, ligesom I gør. Hvad er jeres problem?«.

De tre drenge har ikke noget comeback, og jeg får nu at vide, at jeg stadigvæk er »en klam neger«. Hvor jeg efterfølgende får råbt »I er nogle usle, dumme drenge, og I skal ikke gå og gøre folk utilpasse«. Tænk, at man skal udsættes for så en uretfærdig handling, bare fordi man har en anden hudfarve.

Hvis du læser om Nørrebro i en cityguide, står der, at Nørrebro er stedet, hvor kulturer mødes, og det er bydelen, hvor der bor flest folk med anden etnisk baggrund. Her beskrives det så idyllisk, at det er stedet, hvor der er plads til alle. Men er der virkelig det?

Da jeg tirsdag formiddag står ene og alene på Nørrebrogade og bliver svinet til i al offentlighed, kommer ikke ét eneste menneske mig til undsætning. Folk stopper dog chokerede op og iagttager situationen. Jeg bliver forarget og målløs.

Kan dette virkelig passe? Skal jeg stå alene og forsvare mig selv? Hvorfor er folk så bange for at træde ud af deres safezone og hjælpe, når der er brug for det?

Hvis der bare havde været ét menneske, som havde støttet mig, ville det have været en kæmpe hjælp og tryghed. Aldrig har jeg følt mig så ydmyget og udstillet på åben gade. Da jeg vælger at gå hjemad, kan jeg høre folk på fortovet snakke om, hvor synd

og uretfærdigt det var for mig.

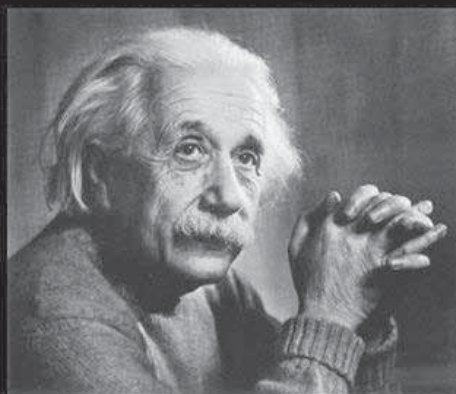
Men hvorfor er det så lige, at I ikke træder til? Hjælp nu jeres medmennesker! Sammen kan vi være grundstenene for et stærkt og retfærdigt samfund, hvor alle føler sig velkomne. Jeg følte mig for første gang ikke velkommen i mit eget land.

Jeg har før oplevet mange situationer som disse, hvor folk kommer med racistiske tilråb. Men i tirsdags gik det langt over grænsen. Meget har jeg fundet mig i, men nu er det nok! Jeg har følelser og bliver ked af det, når jeg er offer for hatecrime i mit eget land.

Vi lever i et land, hvor der er ytringsfrihed. Dette ser jeg som et plus for et samfund. Men der er forskel på racisme og på at ytre sin mening. Dette er sikkert grunden til, at folk oplever uretfærdige konflikter, som jeg selv har oplevet.

Jeg håber, at dette indlæg kan få folk til at træde ud af deres safezone, når de er vidne til konflikter som denne. For det er bestemt ikke sjovt at stå alene på gaden og blive svinet til.

Ovenstående med tilladelse fra *Eva K. Andersen* og dagbladet **Politiken**, som oprindeligt trykte dette indlæg den 2. marts 2015

"The world will not be destroyed by those who do evil, but by those who watch them without doing anything." - Albert Einstein

Racismeparagraffens historie — 75 år i 2014

Steen Eriksen, formand for SOS mod Racisme København

Karen West, feminist og debattør — Sananda Solaris, teaterinstruktør og debattør — Niels-Erik Hansen, leder af DRC — Josef W. Nielsen, formand for African Empowerment Center. Foto: Bashy Quraishy

Hvad skal vi med en racismeparagraf? Hvad er historien bag? Hvordan har dens indhold ændret sig? Mange har villet afskaffe paragraffen, men vi har den endnu — efter 75 år.

I 2014 holdt SOS mod Racisme og Dokumentationscentret mod Racediskrimination (DRC) tre møder hvor 75 års jubilæet blev markeret. Det første møde blev holdt 21. marts på selve FN.s dag imod racisme om Racistisk retorik blandt politikere. Her viste det sig svært at få politikerne til at deltage. Det andet møde blev holdt **19. september** om **Tonen i den politiske debat**¹. Ved begge møder var der lejlighed for at lære African Empowerment Center at kende. Der var tilsyneladende ikke andre offentlige aktører, som fandt det værd at fejre dette jubilæum.

Undervejs har vi diskuteret hvordan den oprindelige racismeparagraf så ud og hvornår den trådte i kraft. Disse spørgsmål kan besvares ved opslag i Rigsdagstidende og Lovtidende, hvor jeg har fundet frem til den oprindelige formulering:

”§ 266 b: Den, der ved Udspreldelse af falske Rygter eller Be-

skyldninger forfølger eller ophidser til Had mod en Gruppe af den danske Befolkning paa Grund af dens Tro, Afstamning eller Statsborgerforhold, straffes med Hæfte, eller under formildende Omstændigheder med Bøde. Er Rygterne eller Beskyldningerne fremsat i trykt Skrift eller paa anden Maade, hvorved de er naaet ud til en større Kreds, er Straffen Hæfte eller under skærpende Omstændigheder Fængsel indtil 1 Aar”.

Bestemmelsen fremgår af Lov om Ændring af borgerlig Straffelov nr. 87 af 15. marts 1939. Denne lov trådte i kraft 1. Juli 1939.

Ved fremsættelsen af lovforslaget med en lang række ændringsforslag til straffeloven kom justitsminister K.K. Steincke bl.a. med en begrundelse for tilføjelsen af denne bestemmelse til Borgerlig straffelov fra 1930.

Han nævnte de ændrede former for politisk agitation i form af mødeterror, konsekvent undergravning af retssystemet. De

¹Det er fra dette møde, at de hos- og omstående fotos stammer

siddende regeringer var blevet mødt med hensynsløs nedrakning og hidtil ukendte beskyldninger. Endvidere var konstateret jødeforfølgelser, dokumenttyverier, misbrug af tjenestemandstilling o.s.v.

Siden 1939 er der sket en række ændringer af racismeparagraffen.

Væsentligst er ændringen i 1971, hvor man skulle ratificere Danmarks tilslutning til FN.s konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination.

I Folketingets debat om ratifikationen markerede SF'eren Poul Dam sig med et markant tvivlerstandpunkt:

”Det er ikke vor stats opgave at foreskrive borgerne visse meninger eller at fratage dem retten til at have visse andre meninger. Selv de tåbeligste anskuelse, selv de mest skadelige opfattelser har ret til at eksistere, og de har ret til at komme til udtryk ... det

samme kunne siges at gælde om den foreslåede formulering af § 266 b. Den gældende regel ... rammer den notorisk løgnagtige propaganda, mens den foreslåede rammer usympatiske anskuelse. Dette er det springende punkt, man sætter et skel mellem acceptable og unacceptable meninger.”

Folketinget gav paragraffen den udformning, som ses neden for. Strafferammen skærpes, selv om ingen sanktion siden hen er kommet i nærheden af de 2 års fængsel. Det bliver også mere klart, hvad man går efter. Det skal være offentlige ytringer til en videre kreds, som rammer en gruppe af borgere.

”§ 266 b. Den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse eller tro, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.”

I 1987 blev indført forbud mod diskrimination rettet mod LGBT-grupperne: ”I § 266 b ændres ordene ”eller tro” til ”tro eller seksuelle orientering”.

I 1994 opstod en situation, som kom til at påvirke vores paragraf markant. I løbet af sommeren blev det klart, at det tyske nazistparti Nationale Front havde overtaget en ejendom i landsbyen Kværs i Sønderjylland for at bruge den til et trykkeri. I løbet af efteråret demonstrerede lokale beboere og andre mod nazisterne og deres trykkeri. Snart måtte de tyske nazister og deres danske hjælpere give op og tiltræde retræten fra Kværs. I oktober kom justitsminister Bjørn Westh

til byen og erklærede, at straffen for at overtræde racismeparagraffen skulle strammes for at dæmme op for nazistisk propaganda.

Det blev udformet som den stk. 2 til paragraffen, som kan ses her neden for. Imidlertid kan jeg konstatere, at ingen er blevet dømt efter denne nye bestemmelse.

Sådan ser racismeparagraffen ud, endnu ved jubilæet i 2014:

”§ 266 b. Den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Stk. 2. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en særligt skærpende omstændighed, at forholdet har karakter af propagandavirksomhed.”

Billedtekster, alle fotos af

Bashy Quraishy:

øverst s.12: et udsnit af publikum

nederst s.12: Sananda Solaris, Niels-Erik Hansen, Josef W. Nielsen.

her, øverst: kamp om ordet blandt pannedeltagerne (Niels-Erik Hansen, Josef W. Nielsen).

i midten: spørgsmål fra salen.

nederst: Sananda Solaris har ordet, og Niels-Erik Hansen lytter.

Hvorfor markere Krystalnatten og beholde §266b?

Rushy Rashid: tale ved Krystalnatdemonstrationen i København den 9. nov. 2014

Den 9. november hvert år markerer vi den nat, jødeforfølgelserne blev sat i gang i Tyskland i 1938. Vi bruger dagen til at minde os selv om, "aldrig mere en krystalnat". For at undgå at de forfølgelser skulle få grobund i Danmark, var det vigtigt at sende et klart signal.

Året efter, i 1939 – for 75 år siden – fik vi derfor racismeparagraffen. Hvorfor vi stadig i dag har brug for den lov, vil jeg vise i min taletid her i dag.

Viggo Nørsgaard skriver: Møgso Du skulle fandme have et par gammeldags lussinger. Ukrudtsjournalist. Brækker mig over dit grimme fjæs...!

Mens Ingolf Rasmussen siger: "Undtagelsesvis vil jeg nedlade mig til at skrive til dig i anledning af din flabede bemærkning i Ekstrabladet. Du skal vide, at for de fleste danskere er Du og dine andenrangs borgere. At du har fået lov at skryde på den lokalradio, siger i mine øjne alt.

Maj-Britt Krittenstein:... Alle muslimer er ens, de læser samme onde bog, koranen.. Den såkaldte moderate muslim er ham/hende der holder, mens islamisten skærer hovedet af... Islam er verdens hovedfjende, fyldt med grusom ondskab.... OMFG Kan man andet end hade???

Det er blot et par "uskyldige" eksempler på tilsvining fra fremmede, der venter mig, når jeg åbner min mail. Sådan har det været i mange år. Tit læser jeg første sætning, og så sletter jeg alle spor. Som deltager og debattør i den mest beskidte af debatterne, nemlig den om udlændinge, udvikler man hård hud over tid. Tilsviningen er uden grænser og en del af prisen. Siger man fra, klynker man. Så må man melde sig ud. Som et skvat, der ikke kan tåle mosten og de vide rammer for vores ytringsfrihed her til lands.

Vi fik racismeloven for 75 år siden. Dengang blev §266b vedtaget med henvisning til

at forhindre:

" de i den nyeste tid opdukkende foretagelser som forfølgelse af racer, trossamfund m.v..."

Folketinget sendte dengang et tydeligt signal om, at man vil beskytte landets minoriteter med denne lov. Derfor gjorde man det strafbart at "udsprede falske rygter eller beskyldninger, forfølge eller ophidse til had mod en gruppe af den danske befolkning pga. dens tro, afstamning eller statsborgerforhold."

I 1939 skulle loven forebygge en nazistisk hetz mod danske jøder, sådan som man var vidne til syd for grænsen. Heldigvis er jøderne ikke forfulgte mere i vor tid, er der så stadig brug for denne lov?

Den 25. februar 1997 deltog jeg i en debat med Mogens Glistrup i tv-programmet "Tre på tråden". Tituleret som "andengenerationsindvandrer" lagde jeg min person til udtalelser, som retten siden fandt truende, forhånende eller nedværdigende over for personer af muslimsk observans.

Blandt andre ting sagde Mogens Glistrup følgende den aften:

"... og sværdets områder er, hvor der er nogle vantro som os, der ikke er muhamedanere, og de skal udryddes, det er det som muhamedanismens kerne er i..."

"altså, muhamedanerne, det er jo verdensforbrydere par excellence..."

"... man har slet ikke fortalt, hvad muhamedanismen er for en verdensforbrydelse".

Dengang for 17 år siden blev Glistrup bragt for domstolene, og sagen kørte helt til Højesteret, hvor Glistrup blev dømt. I dag griner man bare, når man ser klippet fra udsendelsen. I dag ligger grænserne et andet sted. Mon han ville være blevet dømt for de ting i dag?? Jeg tvivler.

Men ikke desto mindre var det denne logik, der drev Anders Behring Breivik til at slå

71 mennesker ihjel på Utøya.

Det man i dag synes, muslimer skal finde sig i – hvis man erstattede ordet muslim med jøde, så ville der være fakkeloptog, støttedemonstrationer og harmdirrende lederartikler i de danske aviser.

Og det er godt, for selvfølgelig skal jøder ikke finde sig i at blive tilsvinet. Og det er godt at samfundet står på vagt og beskytter en minoritet. Det bør så bare også gælde den muslimske minoritet.

Som debattør og journalist, der helt tilfældigvis også er kvinde og har muslimsk baggrund, oplever jeg skred i, hvad der er tilladt at sige om "sådan en som mig". For hver dag, der går, oplever jeg, at afstanden bliver mindre og mindre fra holdning til handling. Det skete i Norge...! Som en af de få danskere der er nævnt i Breiviks manifest frygter jeg den dag, hvor en dansk Breivik finder på at veksle "ordet" til "mordet", som en del af Glistrups og andres ligesindedes logik. Derfor har vi brug for §266b lige nu – mere end nogen sinde.

Ærkebiskop Desmond Tutu udtalte i kølvandet på karikaturkrisen: "Jeg har retten til at slå, men min ret stopper lige der, hvor din næse begynder." Min oplevelse er, at hvis den næse sidder på en muslim, så er der ingen filtre, ingen hævninger, ingen grænser. I et civiliseret samfund er der brug for en overligger for de hadske ytringer, der særligt er rettet mod bestemte grupper, i stedet for at ALT pakkes ind i ytringsfrihed.

For mig er det hverken kunst eller tale om ytringsfrihed, når ingen løfter et øjenbryn, når navngivne personer med afrikansk baggrund, med hele deres historiske bagage, udstilles med løkker om halsen.

Ifølge §266b kan man få bragt de mennesker for domstolene som krænker personer på grund af deres race, hudfarve, tro, nationale eller etniske oprindelse. Det gælder også, hvis man under dække af ytringsfriheden og misforstået fædrelandskærlighed forsøger at lægge hele befolkningsgrupper for had ved at true, håne og nedværdige dem.

Det vil være et stort demokratisk tilbage-skridt for visse mindretal i Danmark, hvis man afskaffer denne lov. Det vil give yderli-

gere plads for fri håneret til de populistiske og konfliktsøgende kræfter i vort samfund, som ønsker at true mig og andre til tavshed med racistiske og hadske ytringer ved at påberåbe sig ytringsfriheden.

Og hvis det lykkes, så vil det mest grundlæggende i et demokrati, nemlig dialogen, diskussionen og den demokratiske debat forstumme. Jeg melder mig ikke ud af debatten. Jeg stikker ikke halen mellem benene, fordi jeg får shitstorm fra højre og venstre og de religiøse grupperinger. Jeg stiller mig midt i orkanens øje og kæmper det bedste jeg har lært, og for det jeg har kært.

Channe Nussbaum med interkulturel mellemøstlig kvindegruppe.

Fra Krystalnatten, Nytorv den 9.nov. 2014

Når mine børn en gang bliver voksne i det her samfund, vil jeg gerne kunne se dem i øjnene og sige til dem, at det ikke nytter at dukke nakken. Og man skal ikke blot følge den gængse holdning, fordi det nu engang er nemmere. De skal lære at sige til og fra.... Og det skal i hvert fald ikke ligge dem til last, at de har pakistansk/muslimske aner. Tværtimod skal de være stolte af deres baggrund og bruge den til fulde. Derfor kæmper jeg for at få værdigheden tilbage i den offentlige debat. Og jeg opfordrer til at stoppe hetzen mod alle udsatte grupper.

Lad os bruge den 9. november til at minde os om, hvorfor der stadig er brug for at sige "aldrig mere en Krystalnat", når det gælder alle former for forfølgelse. Og hvorfor det er vigtigt at kæmpe for at beholde §266b – stadigvæk i 2014.

Danmark har sin egen definition af, hvornår man er flygtning

Johanna Haas, Asylret: tale ved demonstrationen den 17. jan. 2015

Danmark har sin egen definition af, hvornår man er flygtning, som askiller sig fra FN's, og når Danmark ikke overholder Børnekonventionen.

Stephane Hessel er franskmand. Født i 1917 i Berlin af tyske forældre. Han kom til Frankrig i 1924, og var aktiv modstandsmand under krigen. Han blev fængslet, og tortureret af Gestapo og skulle have været henrettet. Han er en af dem, der har været med til, at udforme Verdenserklæringen om Menneskerettighederne. Med den personlige bagage skriver han i sin lille, fantastisk bog, "Gør Oprør", der udkom i 2011: "Det påhviler os alle at sikre, at vores samfund forbliver et samfund, vi kan være stolte af: Ikke dette samfund med papirløse indvandrere, udvisninger og mistænkeliggørelse af indvandrere, ikke dette samfund, hvor man sætter spørgsmålstejn ved pensionerne og ved de opnåede sociale rettigheder, ikke dette samfund, hvor medierne er i hænderne på de velbærgede. [...] Senere skriver han: "De rettigheder, som er formuleret i FN's Verdenserklæringen om Menneskerettighederne er universelle, og hvis I støder på nogen, der ikke nyder godt af dem, så vis medmenneskelighed og hjælp dem med at erobre dem".

"Alle mennesker er født frie og lige i værdighed og rettigheder. De er udstyret med fornuft og samvittighed, og de bør handle mod hverandre i en broderskabsånd", sådan lyder artikel 1 i Verdenserklæringen om menneskerettighederne fra 1948. Lad os handle i broderskabsånd og stoppe tvangsudvisningerne af børnefamilier til Afghanistan! Lad os undgå endnu en skamlet, som den vi fik, da vi tvangsudviste irakiske flygtninge, fordi alt nu angiveligt var stabilt og roligt i Irak.

Lad os arbejde for Frihed, Lighed, Broderskab – og lad os i dag med taknemmelighed tænke på en, som er blevet symbol på netop dette: den 24 årige Lassana Bathily, som kom til Frankrig fra Mali i 2006, og arbejder i det kosher supermarked i Paris, hvor gidseltagningen fandt sted fredag d. 9. januar.

Han hjalp adskillige mennesker med at skjule sig i supermarkedets kælder – blandt dem var et spædbarn.

Lassana Bathily er muslim og beder på sit arbejde. Han blev interviewet på fransk TV og sagde rammende og beskedent: "Ja, jeg har hjulpet jøder. Vi er brødre. Det er ikke et spørgsmål om jøder, kristne eller muslimer. Vi er alle i samme båd"

Det er hans ord, hans navn og hans ansigt vi bør indprente os i stedet for attentatmændenes og gidseltagerens – for i hans ord ligger et håb for menneskeheden om fredelig sameksistens. (uddrag)

Tak for ordet.

Johanna Haas

Vi sender afghanere tilbage til ragnarok

Kristina Stoltz, tale ved demonstrationen på Nytorv lørdag, den 17. jan. 2015

Hvis man vil gøre sig forhåbninger om at blive valgt eller genvalgt som statsminister her i Danmark, skal man stramme flygtningepolitikken. Og man skal gøre det endnu sværere for de flygtninge, som allerede er her at blive, og så godt som umuligt at få bragt deres familier hertil. Du så da også stolt og tilfreds ud, Helle Thorning Schmidt, da du i din nytårstale fortalte nationen, at regeringen for første gang i 12 år nu strammer mulighederne for familiesammenføring og reglerne for asyl.

Du går til valg under sloganet "Det Danmark, du kender" – vi skal bevare det Danmark vi kender, og dette indebærer åbenbart, at vi lukker os om vores eget lille stammesamfund, som du kalder det bedste i verden. Men det indebærer også, hvilket du undlader at komme ind på, at vi trods økonomiske kriser og konstante nedskæringer i den offentlige sektor, bruger millioner af kroner på at føre krige ude i verden.

En af de længste krige, vi har deltaget i, er den i Afghanistan. Et land, som regeringen har forsøgt at bilde befolkningen ind, at vi har genopbygget og derfor sagtens kan sende flygtninge tilbage til. Men faktum er, at Afghanistan er et land under fortsat nedbrydning.

Jeg tror, at mange danskere føler sig dybt krænket over at være repræsenteret af en statsminister, der i sin nytårstale siger, at vi er et gæstfrit land, som skal lægge en endnu større indsats for at integrere de flygtninge, som bor her og dernæst – kun få uger senere – sender familier tilbage til en ikke bare uvis, men yderst farlig skæbne i Afghanistan.

I sin nytårstale sagde Helle Thorning-Schmidt, at vi hjælper flest flygtninge ved at assistere dem ude i verden frem for at lukke dem ind i Danmark. Men hvis dette var korrekt, ville vi nok ikke se så store flygtningestrømme, som tilfældet er. Og hvis den hjælp, hun taler om, drejer sig om vores to

fejlslagne krige i Irak og Afghanistan, er jeg nødt til korrigere hendes definition på at hjælpe: For faktum er, at de to krige, vi har ført i Irak og Afghanistan, har resulteret i komplet fejlslagne demokratier – begge er i dag lande i total opløsning.

Det Afghanistan, som vi officielt forlod den 1. januar 2015 befinder sig i en voldsspiral, ingen aner, hvordan skal ende. Vil Helle Thorning-Schmidt virkelig sende børnefamilier tilbage dertil, når hun ved, at Taleban har mere blod på tanden end nogensinde, og når hun ved, at de særligt er ude efter tilbagevendende flygtninge? Vil vi danskere finde os i, at vores lands leder sender børn, som kunne have fortsat en tryk og god opvækst her, i armene på barbariske bøddler?

Sandheden er, at Afghanistan er ragnarok. 2014 blev det blodigste år siden invasionen i 2002, hvor langt flere civile, herunder kvinder og børn, blev såret eller dræbt, end tilfældet var i årene forinden. Og hvad skyldes det så? Jo, det skyldes blandt andet, at det på ingen som helst måde er lykkedes de danske tropper at nedkæmpe den fjende, som Danmark aldrig ulejlignede sig med at sætte sig ordentligt ind i, hvem var, og som vi derfor heller ikke – ligegyldigt hvor mange milliarder af kroner regeringen postede ind krigsmaskinen – forstod at blive af med.

Den tilsyneladende fremgang, vi så mellem 2009 og 2012, da USA forøgede troppeantallet betydeligt, skyldtes helt banalt det, at der blev sat en prop i voldsspiralen. Oprørerne tog sig en pause, og nu, efter at de vestlige tropper mere eller mindre har forladt landet, er de tilbage for fuld styrke, og ingen politisk løsning synes inden for rækkevidde:

Stadigt større horder af oprørere stormer checkpoints, som ikke længere er tilstrækkeligt bevogtede. De rykker ind i de urbane områder, og det er nu blevet dagligdag, at der i Kabul og andre større byer finder bombeeksplosioner sted i befolkningstætte egne,

hvis ikke overfald og kidnapninger. Men det er ikke kun oprørerne, der begår vold. En stigende grad af magtmisbrug både i form af korrupktion, men også i mere alvorlig grad i form af overfald, tortur og drab udøves af myndighederne.

En ung afghansk kunstner, som netop var på besøg i Danmark i forbindelse med fotoudstillingen Afghan Tales i Nikolaj kirke, fortalte mig, at de sidste, hun ville stole på i Kabul, var politiet, som øjensynligt både stjæler fra og overfalder civile på gadeplan.

Vi har postet enorme summer i udviklingshjælpen til Afghanistan, men hvad i al verden er pengene gået til?

En 13 år lang krig, der kostede noget nær en milliard dollar, er endt i totalt kaos. Afghanistan er i dag et land hærgnet af terror, korrupktion og magtmisbrug.

FN anslår, at mindre end 50 procent af alle afghanske børn går i skole. Ifølge det danske udenrigsministerium er tallet for internt fordrevne afghanere helt oppe på 350.000 personer. De er flygtet fra ét område til et andet på grund væbnet konflikt, tørke eller fattigdom.

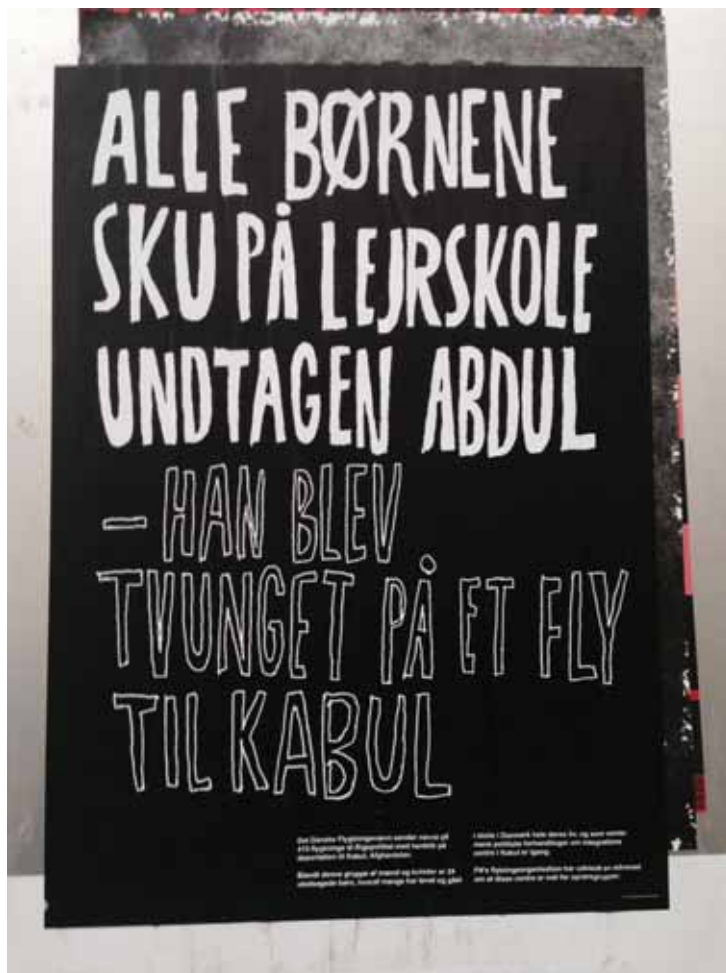
Siden 2002 er flere end 5,8 millioner afghanske flygtninge vendt tilbage til Afghanistan, og de repræsenterer således 25 procent af den samlede afghanske befolkning. Op til 60 procent af de tilbagevendende flygtninge har store problemer med at genopbygge et liv, og FN skønner, at cirka en tredjedel af de internt fordrevne i byerne er tilbagevendte flygtninge.

Derfor må statsministeren og hendes regering indse, at al den såkaldte hjælp, som er postet i landet – både i form af bomber og penge – er slået fejl. Afghanistan er ikke et land under opbygning. Det er et land i sammenbrud.

Når Helle Thorning-Schmidt med et moderligt smil på læben i sin nytårstale forsikrer os om, at hun ikke er tvivl om, at vi hjælper flest og bedst ved at hjælpe ude i verden, er det i hvert fald ikke Afghanistan, hun taler om.

Og mon ikke, hun er klar over det? Ikke desto mindre er hun parat til at sende de afghanske flygtninge tilbage. Der er tale om familier med børn, hvoraf nogle af dem er født i Danmark. Børn, der går i dansk skole, taler dansk og føler sig hjemme i Danmark. Når de vender tilbage til Afghanistan, vil de være i stor fare for overgreb, og de vil få svært ved at finde fodfæste i et land, der i forvejen er sunket i knæ og ikke evner at sørge for sin befolkning.

Det er ikke til at fatte, at regeringen har brugt så mange danske skatte kroner på fejlslagne krige under påskud af at ville hjælpe, og nu ikke vil hjælpe de relativt få afghanere, som har søgt asyl her i Danmark, fordi vi har ført en årelang krig i deres hjemland. Det er en skam og et nederlag for vores humanitet, for vores såkaldte danske selvforståelse, når Helle Thorning-Schmidt smider afghanske familier på porten.

Midlertidigt ophold — en ny form for asyl

Af Anne Nielsen, næstformand, SOS mod Racisme

Der er sket endnu en stramning af asyllovgivningen nu, hvor der er allermest brug for asyl. Der har ikke siden 2. verdenskrig været så mange flygtninge og fordrevne i eget land i verden som nu - 51 millioner mennesker. I alt søgte ca. 14.815 asyl i Danmark i 2014. Over 4 mio. syrere er flygtet fra landet siden borgerkrigens start, og 7.185 af dem, er nået til Danmark og har søgt asyl her i løbet af 2014.

Nu har man imidlertid strammet asyllovgivningen igen, først og fremmest fordi folketingets flertal ønsker at der kommer færre flygtninge og asylsøgere til Danmark, - samt at de nemmere kan sendes tilbage igen, selv om forholdene endnu ikke er sikre.

Derfor har man vedtaget en ny asylstatus: midlertidig beskyttelsesstatus i et år, som evt. kan forlænges i to år bagefter, og forlænges igen i to år, hvis beskyttelsesbehovet viser sig at være langvarigt, vil de så efter 5 år kunne få permanent opholdstilladelse, hvis de i øvrigt opfylder en lang række betingelser for det. Ellers vil de kunne få permanent ophold efter 8 år, - hvis de ikke er

blevet sendt tilbage inden.

Den midlertidige status er beregnet for personer, der er flygtet fra særlige områder, der er præget af vilkårlig vold og overgreb på civile. Disse personer behøver ikke at være personligt forfulgt for at få midlertidigt asyl i et år, til gengæld kan de først søge om familiesammenføring, hvis deres asyl bliver forlænget efter et år - og det gør det formentlig for alle fra Syrien. For der er ingen, der tror på, at de kan sendes tilbage til Syrien efter et år. Den nye status vil også kunne komme i brug for flygtninge fra andre lande end Syrien.

Den manglende ret til familiesammenføring det første år må dog være en overtrædelse af menneskerettighederne, efter den Europæiske menneskerettighedskonvention EMRK. FNs flygtningeorganisation UNHCR har direkte bedt Danmark udelade denne indskrænkning af flygtninges menneskerettigheder, og de har også beskrevet, hvor farligt det kan være for resten af familien i Syrien eller i flygtningelejre i nærområdet, og at splittelsen af familien vil modvirke integrationen i Danmark.

Indtil loven trådte i kraft - fra lovforslaget blev fremsat d. 18. november 2014 - fik flygtninge fra Syrien beskyttelsesstatus efter § 7,2 i Udlændingeloven eller konventionsstatus efter § 7,1 i Udlændingeloven, det betød at de fik opholdstilladelse i praksis i første omgang for 5 år, med henblik på permanent ophold efter 5 år, hvis de opfyldte en række andre krav, og ellers efter 8 år.

Ifølge Mette Frederiksens ord, gik lovforslaget ud på at få færre syriske flygtninge til Danmark, og få nemmere ved at sende dem tilbage til Syrien, for: "Det hele skal jo hænge sammen"! Men det kommer det netop ikke til at gøre nu, hverken for flygtningene eller kommunerne. For de af de syriske flygtninge, der får den midlertidige sta-

tus, er her kun for et år eller to år ad gangen og uden deres familie det første år. De tænker først og fremmest på, hvordan familien klarer sig i Syrien eller i nærområderne, og om de overlever, og om hvornår familien kommer hertil, og hvor længe de kan forblive i sikkerhed i Danmark. Og den bekymring og usikkerhed vil modvirke deres evner og muligheder for at integrere sig i Danmark, både ifølge kommunerne selv og ifølge FNs Flygtningeorganisation. Regeringen og de partier, der stemte for, har ansvaret for, at vi nu får endnu en stor gruppe flygtninge/asylansøgere som må leve i mange år med en ekstremt usikker situation, hvor de kan hjemsendes, "når de værste uroligheder er overstået", dvs. formentlig til endnu mere usikre forhold end dem, som Danmark tvangsdeporterede irakerne til i 2009.

SOS mod Racisme har kritiseret lovforslaget skarpt i sit høringssvar, og har anmodet regeringen om at trække det tilbage - hvilket desværre ikke er sket. Desuden har vi anmodet folketingsmedlemmerne om at stemme imod forslaget. Medlemmerne af Enhedslisten og SF, samt Uffe Elbæk (Uden for grupperne) og Birthe Rønn Hornbech (V) stemte imod; de øvrige partier og folketingsmedlemmer stemte for, og loven blev vedtaget.

Men der var kø ved håndvasken, hvor Venstre, Konservative, Liberal Alliance, SF og Enhedslisten sammen skrev et forbehold i en tillægsbetænkning, at det alene var regeringen der havde ansvaret for, at loven overholdt EMRK. Det betyder på almindeligt dansk: Vi tror ikke på regeringens vurdering af, at lovforslaget respekterer retten til familieliv som det står i EMRK artikel 8, men vi fralægger os ethvert ansvar - og Venstre, Konservative og Liberal Alliance stemte for!

Videre pointerede de fem partier: "for at sikre, at fortolkningen af lovforslaget ikke kommer til at ske i strid med Danmarks internationale forpligtelser, er det partiernes ønske, at der i vurderingen af, om der i en konkret sag er krav på familiesammenføring allerede inden for det første år, skal lægges afgørende vægt på hensynet til familiens enhed og hensynet til personer, som har et ganske særligt behov for beskyttelse i form

af en hurtig familiesammenføring.

Der skal således gives familiesammenføring allerede inden for det første år, hvis et afslag herpå vil være særligt indgribende. Der skal i den forbindelse lægges afgørende vægt på, om der er risiko for overgreb på ansøgeren uden for et konfliktområde eller i et konfliktområde, om ansøgeren lider af alvorlig sygdom eller har nedsat funktionsevne, om ansøgeren er et uledsaget mindreårigt barn, eller om andre særlige grunde taler afgørende for hurtigt at give familiesammenføring. Der er ikke tale om en udtømmende opremsning af de situationer, hvor familiesammenføring skal meddeles inden for det første år, idet der skal foretages en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde." Disse synspunkter blev desuden støttet af Uffe Elbæk (uden for folketingsgrupperne) og af Edmund Joensen (Sambandsflokkurin, Færøerne).

Lige før afstemningen den 3. februar 2015 udtalte Mette Frederiksen, at disse bemærkninger ikke vil være bindende for udlændingemyndighederne, fordi Enhedslisten og SF har stemt i mod lovforslaget. Dette er der dog rejst samrådsspørgsmål om siden. Så alt i alt har vi fået vedtaget en lov, hvor fortolkningen af den er yderst uklar, men hvor hele ideen med loven synes at være at færre fra Syrien skal søge asyl i Danmark, fordi de vil få en dårlig behandling her - uden retskrav på at måtte få deres familie hertil det første år, og med usikkerhed om, hvorvidt de først vil blive sendt tilbage, når forholdene i Syrien er sikre nok.

Vi står med en uklar lov, og vi risikerer som ved Tamilsagen at familiemedlemmer bliver dræbt eller dør af sult eller sygdom, mens de venter det første år på familiesammenføring.

Og Danmark risikerer at få en dom for at overtræde EMRK.

Man kan læse dokumenterne om den skæbnesvangre asylov her: [http : //www.-ft.dk/samling/20141/lovforslag/l72/](http://www.ft.dk/samling/20141/lovforslag/l72/)

Tillægsbetænkningen af 27. januar 2015 kan ses her: [http : //www.ft.dk/RIpdf-samling/20141/lovforslag/L72/20141_L72-tillaegsbetaenkning.pdf](http://www.ft.dk/RIpdf-samling/20141/lovforslag/L72/20141_L72-tillaegsbetaenkning.pdf)

Et fristende, men farligt tilbud

Hans Jørgen Bonnichsen

Kronik i 'Kristeligt Dablad', den 18. februar 2015, her gengivet eft tilladelse fra forfatteren

MEFISTOFELES HAR ET TILBUD til dig. Du kan som Faust vælge at indgå en pagt med ham. Han vil give dig sikkerhed, og al terror vil ophøre. Til gengæld skal du opgive dit privatlivs fred, dine retsgarantier og dine menneskerettigheder. "Betænk det vel," formaner Mefistofeles.

Det er et fristende tilbud i disse dage, hvor Danmark er i chok over, at terrorens rædsler har ramt os, og hvor vi er i dyb sorg over dens uskyldige ofre. Mange er grebet af frygten, ja, selv vore børn er ramt. Jeg deltog i går i en udsendelse på DR Ultra. Tv-programmet for piger og drenge mellem 7 og 12 år, hvor børnene kunne stille spørgsmål om weekendens tragiske begivenheder, hvor det stod klart, at angsten havde ramt dem.

Jeg gjorde et forsøg på at fortælle dem - og det er realiteten - at til trods for de forfærdelige hændelser, er risikoen for, at de og deres kære bliver udsat for en terrorhandling, næsten ikke til at få øje på. Det er nu engang farligere at færdes i trafikken.

Et helhjertet forsøg, men måske forgæves, for "det er ikke nogen følelse, som hurtigere kan få vor dømmekraft ud af ligevægt, end frygten", skrev den franske humanist Michel de Montaigne. Det gælder for børn som for voksne. Frygten er den stærkeste følelse, vi kender, og med god grund er det den første følelse, der beskrives i Bibelen. Frygt, der gør, at vor livskvalitet forringes.

Det er ord, der er vigtige at lægge sig på sinde netop i disse dage, lige så vigtige, som det er at vide, at terror er 5 procent bang, død og ødelæggelse og 95 procent frygtkommunikation. En kynisk kommunikation med det klare mål at få os til at miste fornuften og overreagere, for eksempel ved at vi giver slip på vore værdier som retssikkerheden og menneskerettighederne. Og det er præcist det, som fjenderne af vor civilisation, de onde kræfter,

ønsker, for at de kan få nyt brændstof til deres primitive forestillinger om, at de kan ændre verden ved uhyrlige og afskyvækkende forestillinger.

MEN HVAD GØR VI SÅ for at modstå Mefistofeles' fristende tilbud?

En forudsætning for fornuft er indsigt. Befolkningen skal have reelle og relevante oplysninger om terror og truslen og om bekæmpelsen af dette uvæsen. Forkerte, misvisende eller slet ingen informationer kan medvirke til dannelsen af en række skrækscenarier og myter, der får os til at bide på frygtens krog og Mefistofeles' fristende tilbud.

Der er et skrigende behov derfor. Min telefon-log fra lørdag eftermiddag og til mandag aften fortæller dette. 133 henvendelser fra journalister fra Færøerne i nord til Frankrig i syd, over England i vest til Bornholm i øst. Et informationsbehov, der som en tør svamp suger vandet til sig.

Det fortæller, at befolkningen, eller måske rettere dens repræsentanter i medierne, klart har behov for og ønsker en skitsering af den virkelighed - de vilkår og muligheder - der eksisterer i terrorbekæmpelsen. Befolkningen vil have indblik i, hvordan der tænkes og arbejdes i efterretningstjenesterne. Et forståeligt og legitimt behov.

Informationerne skal ud og gøres til genstand for en kvalificeret debat, og hvor det er nødvendigt at se de hårde kendsgerninger i øjnene: at ingen kan udstede en garanti for, at der ikke sker terror i Danmark.

"At ingen lovgivning, intet forbud, intet påbud, ingen overvågning kan udrydde livets farer," som et medlem af Folketinget, den tidligere minister Birthe Rønn Hornbech (V) engang så fint og rigtigt udtrykte det, samtidig med at hun understregede, at vore

politikere "bilder os ind, at jorden bliver et bedre og mindre farligt sted at være, blot vi indskrænker friheden".

Men det er værd at mærke sig, at selvom livet er fyldt med farer, så er det også en gave - og en opgave. Vi har alle her et ansvar også i forhold til terrorbekæmpelsen, hvor vi kan medvirke til at modvirke denne ondskab og skabe et sikkert og robust samfund. Den slags opgaver er ganske enkelt så store, at vi ikke kan overlade det til PET alene.

Realiteten er, at det stærkeste våben i kampen mod terroren er den folkelige modstand forankret i en fast tro på, at vort forsvar og vort arsenal mod terrorisme er vor grundlov. Den er den formelle ramme om vort demokratiske system og de fundamentale spilleregler i et demokrati og dets værdier.

Weekendens begivenheder er en påmindelse om, at det at kæmpe for disse idealer gælder for os alle. Et af de frygt-somme børns spørgsmål i den nævnte tv-udsendelse var: "Hvorfor kan vi ikke bare være søde ved hinanden?"

Et naivt og banalt spørgsmål vil nogle sige, men netop i det banale ligger det basale. En påmindelse om at bruge vor rummelighed og evnen til at leve med og respektere andre kulturer og religioner. Og ikke mindst en påmindelse om, at opløsningen af vore værdier kun kan ske, hvis vi selv ønsker det. Men så bliver vi medskyldige, og ligegyldigheden en straf.

Det blev understreget ved mindehøjtideligheden mandag aften. Selv for mig, en "hærdet" politimand, var det en stærk og rørende oplevelse at se det massive opbud af mennesker fra alle trosretninger vise deres modstand mod terrorisme og høre mine pointer understreget i sangen, som Pernille Rosendal fremførte: "Man binder os paa Mund og Haand, men man kan ikke binde Aand, og ingen er fangne, naar Tanken er fri. Vi har en indre Fæstning her, som styrkes i sit eget Værd, naar bare vi kæmper for det vi kan li."

Sammen med mindemarchen i Paris efter angrebet på Charlie Hebdo giver det os håb om, at islamisterne har sat katastrofekursen

for sig selv. Et håb, der er frygten overlegent, og som kan løfte os videre der, hvor frygten trækker os ned.

DET ER MIN FASTE OVERBEVISNING, der ikke alene manifesterer sig i smukke og stærke mindestunder, hvor de rigtige ord blev sagt, men også i hverdagen. Men jeg ved desværre, at det ikke varer længe, før vi er tilbage i den, og hvor vi risikerer, at angrebet bruges i valgkampen og af islamofoberne og på en sådan måde, at vi skubber nogle i armene på de ekstremistiske miljøer, de ellers ville have vendt ryggen.

Bertrand Russell, engelsk filosof: "Frygt er hovedårsagen til overtro og en af hovedårsagerne til grusomhed. Frygts overvindelse er visdoms begyndelse."

Der ses allerede nogle usmagelige og respektløse politiske tweets, opdateringer og klummer, der gør en forstemt. Der gives udtryk for - næsten som at høre et ekko fra højreekstremisten, superterroristen Anders Behring Breiviks manifest - at "venstrefløjten og andre, der har støttet islams indtog i Danmark, bør gøres til medskyldige" for weekendens terrorhandlinger.

Jeg vælger at tro, at en sådan udtalelse er en enlig svale, der som bekendt ikke gør nogen sommer. Men det er også en bøn om, at vore politikere fortsætter med at bevare den

værdighed og respekt, der er blevet udvist de seneste dage. Det er nemlig også nøgleord, der er værdifulde i terrorbekæmpelsen.

Min gamle arbejdsplads PET spiller en vigtig og dygtig rolle i at forebygge, modvirke og forhindre terror, men de spiller ikke den afgørende rolle. Det gør vore politikere, men også du og jeg, og nogle af ordene, der kan bruges i denne kamp, er nævnt.

Jeg falder ikke for Mefistofeles' fristende tilbud. Faust gjorde, og hans sjæl var hjem-

falden til Djævelen, men han blev hjulpet tilbage til den rette vej. Men dit svar bør du finde med din forstand og i dit hjerte. Sikkerhed eller rettigheder, frygt og fornuft. Betænk det vel!

Hans Jørgen Bonnichsen er pensioneret chefkriminalinspektør, forfatter og foredragsholder

Bekæmp kriminalitet – ikke sigøjnere

AF Malene Fenger-Grøndahl, forfatter og journalist

Kronik i dagbladet *Jyllands-Posten*, 23.01.2015

Danmarks mest kriminelle familie er sigøjnere, hvis man skal tro på tv. De er også stærkt præget af en sigøjnerkultur, som de nægter at give slip på. Men er det så kulturen, der skal bekæmpes for at bekæmpe kriminaliteten? Næppe.

»En ting kan I ikke tage fra os: vores kultur.« Sådan lød et af de selvsikre udsagn fra Gimi Levakovic, da han tonede frem i TV 2's dokumentarserie "Sigøjnerbossen og hans berygtede familie". Men hvad vil det sige? Hvad er det for en kultur, sigøjnerbossen og hans familie er præget af? Og hvis det er sandt, at ingen kan tage den fra ham og hans familie, hvad er så konsekvenserne?

Serien blev vist to torsdage i træk, indgik i en serie om kriminelle miljøer, og Gimi Levakovic og hans familie var da også blevet castet, fordi de ifølge foromtalen af programmet gennem flere år havde været kendt som Danmarks mest kriminelle familie. At mange af familiens medlemmer har været og formodentlig stadig er kriminelle, fremgik med al tydelighed af udsendelserne. Gimi har afsonet domme for vold og fik i løbet af optagelserne en ny fængselsdom for at have kørt bil, selv om han er blevet frakendt kørekortet. Gimis søster er kendt som tricktyvenes dronning og dømt for tyveri samt vold

mod bl.a. parkeringsvagter og kommunalt ansatte. Også Gimis søn Santini er dømt for flere forhold, og en af hans nevøer er dømt for bankrøveri og hjemmerøveri og skal efter endt afsoning udvises til Kroatien. Kender man blot lidt til statistikker om social arv, står det klart, at Gimis – angiveligt klippefaste – beslutning om, at hans to yngste børn skal integreres via skolegang og uddannelse, ikke har den store chance for at blive virkelighed.

Men hvordan er sammenhængen mellem den kriminelle løbebane i flere generationer og familiens baggrund som romaer eller sigøjnere, som de også selv kalder sig? Vi hørte Gimi fortælle, at hans familie er rigtige sigøjnere, som kan lide at feste, råbe højt og leve et liv med gang i den og masser af farve og fart. De har et stærkt familiesammenhold og fastholder traditionelle kønsroller inklusive tidlige ægteskaber især for pigernes vedkommende, forklarede Gimi.

Han forklarede desuden, hvordan hans familie var kommet til Danmark og havde bosat sig på Amager på en skurvognsplads uden adgang til vand. Derfor blev børnene sendt ud for at skaffe vand, og det brugte de som anledning til at stjæle penge i de hjem, hvor de gik ind for at bede om vand.

Sådan begyndte kriminaliteten, lød Gi-

mis forklaring. Han gav også udtryk for, at han ikke helt forstod, hvorfor sigøjnerne var, som de var, »sådan for sig selv«, kriminelle og ikke ordentligt integreret. »Men det skal der ændres på,« lød det flere gange fra Gimi, som hentede sine to yngste børn hjem fra en institution, hvor de var frivilligt anbragt, og forsøgte at få dem indskrevet i den lokale skole på Amager, hvor familien nu bor.

Gimi forklarer den kriminelle løbebane med sigøjnerens primitive levevilkår, da de kom til Danmark, og kobler vist også – selv om han her ikke er helt klar i mælet – kriminalitet og sigøjnerens ”specielle” måde at være på. Det antydes i udsendelserne, at kampen står mellem sigøjnerens kultur på den ene side og det danske samfunds værdier og institutioner på den anden side. En integrationskamp, hvor modstanderen er en rodfæstet kultur hos familien Levakovic. En kultur, som sigøjnerbossen erklærer, at ingen kan tage fra familien.

Slaget er tabt på forhånd, hvis man tager Gimis ord for gode varer. Kulturen er stærkest, og vinder den, vinder kriminaliteten. Det er en konstatering, som passer ganske godt med forestillinger i populærkulturen og mediebildet om den kriminelle, afvigende, eksotiske og moralsk anløbne sigøjner.

En del af de romaer, der kom til Danmark samtidig med familien Levakovic, er også dårligt integrerede. Dem har der været meget medieomtale af. En større gruppe er imidlertid godt integreret, men vælger typisk at skjule deres identitet som romaer, hvis det er muligt. Når man ser dokumentaren om familien Levakovic, forstår man hvorfor. For det er ikke rart at blive forbundet med det billede af kriminalitet, tunge sociale problemer og asocial adfærd, der tegnes af sigøjnerbossen og hans familie i tv-dokumentaren. Romaerne er Europas mest forkætrede befolkningsgruppe og den mest marginaliserede, og det er slående, hvor lidt vold, oprør og brutal kriminalitet denne gruppe udøver. De fleste lever uden særlige protester et liv i fattigdom og har ikke styrke til at kræve basale menneske- og borgerrettigheder opfyldt. Er det så, fordi disse romaer har lagt sigøjnerkulturen bag sig?

Næppe!

For det første er kultur ikke bare sådan at lægge fra sig. For det andet er det næppe kulturen, den er gal med hos familien Levakovic. Det, Gimi Levakovic præsenterer som ’sigøjnerkultur’, kendetegner faktisk rigtig mange af Europas romaer – også dem, der er fint og fuldt integreret og hverken udøver eller er dømt for noget kriminelt. Det stærke familiesammenhold, fest, farver, musik og en evne til at finde glæde midt i vanskelighederne. Det er en del af en herskende kultur blandt romaer.

Problemet er altså ikke de elementer af kulturen, som Gimi Levakovic fremhæver som centrale. Problemet er den kobling, der hos familien Levakovic er sket mellem kultur og kriminel adfærd. Den loyalitet, som familien primært føler over for slægten og det kriminelle sigøjnermiljø, kunne være bundet til det danske samfund. Familiesammenholdet kunne bruges til at stå sammen i indsatsen for at blive integreret i uddannelsessystemet og på arbejdsmarkedet. Integrerer man én roma, integrerer man ofte en hel familie, klan eller slægt. Om det kommer til at gælde for sigøjnerbossen og hans familie, tvivler jeg stærkt på. Men det er, hvad der sker mange steder i Europa, hvor det lykkes romaer at blive integreret. Det er ofte en lang, sej proces at kæmpe sig ud af en social arv præget af fattigdom, arbejdsløshed og erfaringer med diskrimination og/eller racisme.

Det er sjældent kulturen, der er den store hindring for integration. Snarere kan kulturen – eller i hvert fald dele af den – fremme integrationsprocessen.

Det stærke familiesammenhold kan være en hindring, hvis det f.eks. bruges som et værn mod sociale myndigheders forsøg på at gribe ind og hjælpe børnene.

Det ses i en del tilfælde blandt romaer, ikke mindst i lande, hvor romaerne har både historiske og nutidige erfaringer med diskrimination og forfølgelse: slaveri i Middelalderen, nazismens folkedrab, tvangssteriliseringer og fejlanbringelse af børn på skoler for mentalt handicappede under kommunismen samt i nyere tid racistisk motiveret

vold, drab og diskrimination på arbejds- og boligmarkedet. Alt sammen har været med til at skabe et unuanceret fjendebillede af ikeromaer og en dyb mistillid til samfundets institutioner. I en del romamiljøer opfattes sundhedsvæsen, skole og socialvæsen således som fjender, der ønsker at nedbryde romaernes kultur, og som det derfor gælder om at omgås med stor forsigtighed eller helt undgå.

Nogle steder resulterer det i kriminalitet; i andre tilfælde i en isoleret tilværelse uden adgang til basale ydelser som vand, elektricitet, skolegang og sundhedspleje.

Romaernes kultur er ikke ubrugelig eller "kriminalitetsfremmende". Det er snarere de omgivelser, kulturen indlejres i, der er afgørende for dens farvning og 'retning'. Et eksempel er romaernes forhold til uddannelse. Det er en ofte gentaget fordom, at romaer ikke forstår værdien af uddannelse. Men mange af de romaer, som ikke sender deres børn regelmæssigt i skole, kender udmærket til værdien af uddannelse. De har gennem århundreder haft tradition for, at alle medlemmer af familien bidrager til fællesskabet ved at skaffe penge og andre ressourcer til huse. Ofte er der en form for mesterlære i familien, hvor sønnerne lærer et håndværk, mens pigerne lærer at holde hus. Denne tradition har sine indlysende problemer i et moderne samfund. Men de værdier og den kultur, der er knyttet til traditionen, er ikke ubrugelige. Tværtimod kan de, hvis der gøres en seriøs indsats, transformeres, så de fremmer lige præcis det, samfundets insti-

tutioner ønsker. Traditionen for uddannelse, forpligtelse over for fællesskabet og ansvar for familiens forsørgelse kan overføres til engagement i skolegang, forpligtelse over for det omgivende samfund og karriere inden for liberale erhverv.

Et eksempel på dette er den dansk-makedonske roma Admir Ismanovski, der i TV 2 News blev bedt om at kommentere første afsnit af dokumentarserien om sigøjnerbossen. Han lagde naturligt nok afstand til familien Levakovics kriminalitet og understregede, at langt de fleste romaer i Danmark ønsker at klare sig uden hjælp fra socialsystemet, sådan som han selv har formået. Han er kørelærer med egen virksomhed, sørger for sine børns skolegang og er taknemlig for det danske demokrati og velfærdssamfund. Samtidig er han "typisk sigøjner" – ligesom Gimi Levakovic. Admir Ismanovski er også stolt af musikken, familiesammenholdet og festerne – og af romaernes sprog og overlevelsessevne. Intet af det forhindrer ham i at leve som lovlydig borger i Danmark. Og intet af det undskylder eller forklarer sigøjnerbossens og hans families kriminalitet.

At gøre sigøjnerkulturen til fjenden er ikke måden at bekæmpe kriminaliteten på. Så kommer kampen til at stå på den forkerte bane, hvor vi – som Gimi Levakovic sagde – ikke kan vinde.

Malene Fenger-Grøndahl er forfatter til bl.a. bøgerne "Sigøjnere – 1000 år på kanten af Europa" og "Romaer – Europas største etniske mindretal".

Korssten for "Armeniernes moder"

Leif Hjernøe, forfatter & foredragsholder

Lørdag den 26. april 2014 deltog over to hundrede dansk-armeniere i indvielsen af en såkaldt korssten. Den er tilvirket i Armenien og nu opstillet over for præstegården i landsbyen Gylling mellem Odder og Horsens.

Korsstenen er dels udformet som en påmindelse om, at det i 2015 – altså i år! – er

100 år siden, osmannernes folkedrab på armenierne fandt sted, dels til minde om den danske lærer og missionær Karen Jeppe (1876-1935). "Armeniernes moder", som der står på en anden mindesten i byen.

Karen Jeppe blev født og voksede op i Gylling, inden hun før, under og efter Første Verdenskrig var stærkt og selvopofrende

medvirkende til, at tusindvis af armenske kvinder og børn overlevede massakren.

Hendes grav er måske nu udslettet af de tragiske bombardementer af den syriske by Aleppo.

Udover armenske præster og repræsentanter for venskabsforeninger deltog blandt andre også den armenske ambassadør i Danmark Hrachya Aghajanyan (se billedet) i højtideligheden.

Lørdag den 2. maj 2015 vil endnu flere møde frem i Gylling, hvor korsstenen nu er et monumentalt mindesmærke for et historisk folkedrab af million-størrelse og en helt modsat erindring om en enkelt dansk heltmodig hovedpersons indsats, der den dag i dag danner en direkte forbindelse mellem en lille østjysk landsby og det armenske folk.

1915 - 2015
Det Armenske Folkedrab 100 år

Man anslår, at mere end 100 millioner mennesker har mistet livet som følge af folkedrab inden for de seneste 100 år. I år er det præcist 100 år siden, at de danske helte, Karen Jeppe og Maria Jacobsen, reddede tusindvis af armenske børn liv under det omstridte folkedrab, der begyndte i Konstantinopel - vores dages Istanbul.

*Du kan være med til at mindes vores ofre og helte og være med til at skrive historie ved at deltage i vores begivenheder den 24. april i København.
Danmark bør anerkende Det Armenske Folkedrab i 2015.*

www.folkedrab100.dk
#AnerkendFolkedrab #FolkeDrab100 #ArmGenocide100

Boganmeldelse

AF: Victor Klemperer: *Jeg vil aflægge vidnesbyrd til det sidste; 2000 & 2003*

v/Anne Nielsen

Victor Klemperer er blevet kendt i Danmark efter udgivelsen af LTI – Det Tredje Rigets sprog.¹

Mindre kendte er hans dagbøger, delt op på to bind, fra 1933-1945;² og endnu mindre hans dagbøger fra DDR fra 1945-1959,³ som endnu ikke er oversat til dansk, men som er oversat til engelsk.⁴ Hans dagbøger fra 1933-1945 kan imidlertid anbefales af to grunde.

For det første giver dagbøgerne en samtidig og meget detaljeret beskrivelse af dagliglivet som tysk jøde under nazismen. VK regner hele tiden med at Hitler og nazismen snart vil falde og jødeforfølgelsen opføre. Han regner med et succesfuldt tysk oprør mod Hitler, men det sker ikke, tværtimod koncentrerer magten hos Hitler og SS. VK søger et professorat i Istanbul, men får det ikke. Trods mange opfordringer fra hans bror, der er flygtet til USA, beslutter VK sig først sent for at emigrere til USA, og da er det umuligt.

VK kan ikke forstå hvordan et oplyst folk som det tyske kan acceptere et regime som i den grad er modstander af al ånd og viden, som reelt forarmer og udsulter befolkningen gennem krig, og som er ligeglad med borgernes liv og vel.

Klemperer forstår ikke hvorfor jøderne bliver lagt for had. Han og mange andre jøder har kæmpet for Tyskland under 1. verdenskrig og er gode tysksindede samfundsborgere – "velintegrerede" ville man vel sige i dag! VK føler sig som tysker og er konverteret til den evangeliske kirke, men får frataget sit statsborgerskab. Han skal bruge Israel som mellemnavn og bære jødestjernen. At

bære jødestjernen gør ham fredløs: alle kan spotte og mishandle ham, alle kan se, om han overtræder en regel, og alle kan se, om andre kontakter ham.

Han skal flytte fra sit hus til et jødehus, han mister sit professorat, bliver udskrevet til tvangsarbejde, skal aflevere sin skrivemaskine, får mindre fødevarerationer end arierne og lever i flere år næsten udelukkende af kartofler. Hans muligheder for at komme uden for huset indskrænkes til en time om dagen. Det indførte apartheid-system over for jøder omfatter næsten alt i livet, og eneste værn mod deportation til en kz-lejr er, at VK er gift med Eva, som er arier. Hun er imidlertid syg af depression, gigt, afmagring og er svagelig, og VK frygter, at hun vil dø,

¹Victor Klemperer: LTI – Lingua Tertii Imperium, Det Tredje Rigets sprog – En filologs notesbog. Oversat af Henning Vangsgaard. 328 s. Forlaget tekst og tale, 2010.

²Victor Klemperer: Jeg vil aflægge vidnesbyrd til det sidste. Dagbøger 1933-1941; Dagbøger fra 1942 – 1945. Oversættelse og noter af Henning Vangsgaard. København: Gyldendal, 2000 (hæftet, 510 s og 649 s), og Gyldendal, 2003 (indbundet).

³Victor Klemperer: So sitze Ich denn zwischen allen Stühlen. Tagebücher 1945-1959. 1999 Aufbau-Verlag GmbH Berlin.

⁴Victor Klemperer: The lesser evil. The Diaries of Victor Klemperer 1945-59. Hæftet, 637 s. Phoenix, 2003.

hvilket vil medføre hans deportation og død. Selv lider han også af angst under regimet. Han har dårligt hjerte med hjertekramper og frygter at dø før Det Tredje Rige. Efter at være blevet fyret, ser Klemperer det at aflægge vidnesbyrd som sin vigtigste gerning. Fundet af dagbogssiderne ville medføre døden for ham og hans hustru, som bærer dem hen på et mere sikkert sted, og for en af hans gode venner, som opbevarer dem til krigens afslutning.

For det andet beskriver bøgerne den totalitære stats magtredskaber. Sprogbrugen, propagandaen, tilbageholdelse af information, løggen, – og samtidig påkaldelse af fællesskabsfølelse, fædrelandskærlighed og loyalitet over for Hitler. En polarisering mellem de gode ariere, der er for Tyskland – imod de onde: jøder, ikke-ariere, dissidenter og rige!

Opbygning af en ny ideologi samt navneændringer af ugedage, byer og gader; afløsning af kristne traditioner med hedenske eller nazistiske festdage; indoktrinering på alle niveauer, massedemonstrationer, påbudt Heil Hitler – hilsen, indførelse af loyalitetsed over for Hitler, som også VK må sværge, partimedlemskab, opdragelse af børn i Hitler-Jugend. Samtidig ophører almen undervisning og forskning i åndsvidenskab og humaniora.

Regimet bygger på frygt og magtfuldkommenhed. Domstolene erstattes af administrative rettergange, og regler i hobetal ledsages af brutale straffe. Der anvendes terror, tortur, frygt, had, hetz, diskrimination og udrensning. Ikke-ariere og modstandere fratages rettigheder, ejendom og liv.

Klemperer viser, hvordan flere af hans tidligere venner bliver overbeviste nazister. Og hvordan nazismens nedladende sprog trænger ind under huden selv hos deres modstandere og hos jøderne. Jødehetze fører konstant til nye straffe og restriktioner. Særligt skræmmende er razziaerne i jødehusene, som gennemføres af SS-folk, som konfiskerer, hvad de kan bruge og udøver brutal vold. Antallet af jøder i Dresden falder fra 4.600 i 1933 til 174 i 1945, hvor de sidste deportatio-

ner planlægges, men tumulten efter bombardementerne af Dresden og den tyske kapitulation redder nogle af de sidste jøder.

Flere steder vender Klemperer sig mod kommunismen og zionismen. Efter at have læst Herzl's bog om zionisme skriver han: "Jeg er overvældet af det dybe slægtskab med Hitler. Den samme treklang: overdreven tradition – overdreven amerikanisme – overdreven fællesskabsfølelse med de fattige. Hertil kommer den grænseløse udskældning af de rige, af anderledes tænkende gejstlige. Udmalingen af den fremtidige herlighed. Fredsbedyrelserne og truslerne."

Og endnu flere steder i bogen sætter han lighedstegn mellem kommunismen – "bol-sjevismen" – og nazismen: begge dele træder på individets rettigheder. Holdningen til kommunismen er årsag til, at dagbøgerne først bliver offentliggjort efter murens fald.

Efter Tysklands kapitulation får VK sit hus uden for Dresden og sit professorat tilbage og melder sig ind i det tyske kommunistiske parti. Med årene får han betroede poster i DDR, selv om han forbliver tvivlende over for kommunismen.

Victor Klemperer dør i 1960.

Claus Bornemann er død

Mindeord v/Frans Mikael Jansen, generalsekretær i MS, foto: Tine Harden

En af dansk u-landsmiljøets absolutte veteraner, fhv. generalsekretær, cand.jur. Claus Bornemann, Kgs. Lyngby (Kbhvn), er død; født 30. nov. 1921 – død 03. marts 2015

Claus Bornemann var en af de helt store skikkelser i *Mellemløst Samvirke* (MS) historie. Juristen fra Lyngby var generalsekretær i MS fra 1978 til 1989 og blev dermed den længst siddende daglige leder i organisationens 71-årige eksistens. (Foto: Tine Harden for Mellemløst Samvirke) Han var umiddelbart ikke det oplagte valg til rollen med sin baggrund som embedsmand i Grønlandstjenesten, men han viste sig at være en dedikeret, farverig og energisk leder. Kampen mod apartheidstyret i Sydafrika er en af de ting, der står stærkest i erindringen om Claus Bornemann.

Sikrede første ANC-kontor i København. Han var med til at sikre, at ANC - Nelson Mandelas forbudte parti - i 1981 blev repræsenteret på dansk grund med et kontor i MS' daværende domicil i Borgergade i København. 11 år senere kunne Bornemann trykke hånd med Nelson Mandela, da det sydafrikanske ikon spiste morgenmad hos MS under en takke-rundrejse i Skandinavien.

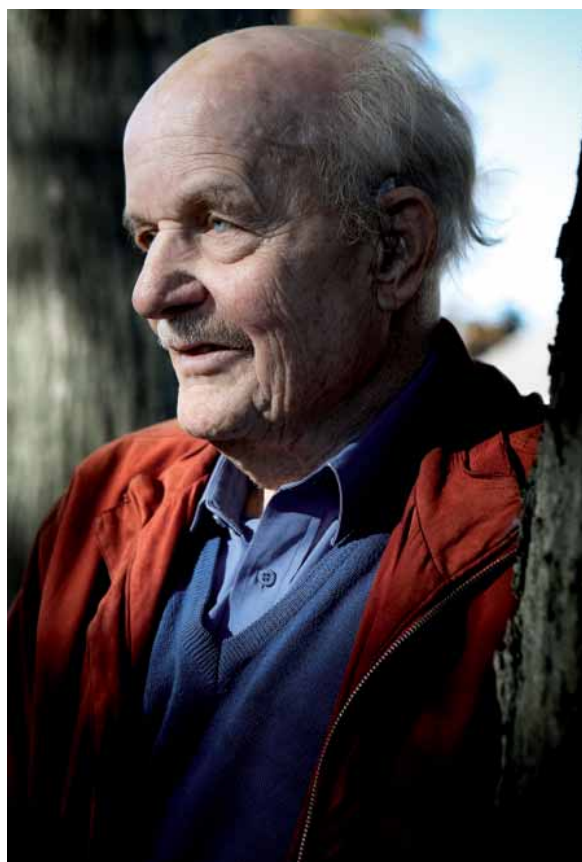
Birgit Møller Jensen var til stede den morgen i 1992 som daværende leder for den internationale afdeling. Og mødet gjorde et uudsletteligt indtryk:

“Det var en fantastisk oplevelse. Pludselig stod han bare der, det ikon som han også dengang var. Man kunne mærke, at han havde en helt særlig udstråling, og han talte længe til forsamlingen. Så længe, at en af hans vagter på et tidspunkt bad vores næstformand Lars Udsholt om at få ham til at sætte sig ned.”

genkaldte hun.

Også efter sin tid som generalsekretær fortsatte Bornemann sit antiapartheid-arbejde fra MS's kontor i Borger-

gade. Han overværede bl.a. som gæst ANC's nationalkonference i Durban i juli 1991. Se hele hans præcise analyse fra Sydafrika dengang på [http : //www.actionaid.dk/sw8872.asp?usepf = true](http://www.actionaid.dk/sw8872.asp?usepf=true)

Valgobservatør i Nicaragua Allerede året efter han holdt i MS, var han en af de mange udenlandske observatører ved valget i Nicaragua i februar 1990, som sandinisterne overraskende tabte til den borgerlige kandidat Violeta Chamorro

“Vi må respektere et demokratisk valg. Desuden er de fattige og syge ikke med ét slag blevet rige og raske. Bønderne, som kommer på vores landbrugs skole, har ikke

fået det bedre, blot fordi Violeta er valgt. Derfor er vi stadig interesseret i at komme i gang'

...sagde Claus Bornemann dengang. Violeta Chamorros valgsejr ændrede da heller ikke MS' planer i Nicaragua. Hovedstaden Managua skulle stadig være base for opbygningen af MS' Mellemlamerika-program.

Forblev tro mod sine idealer Claus Bornemann var med til at sætte liv i kampen herhjemme for palæstinenserne rettigheder. I sin tilværelse som pensionist har han derfor kunnet glæde sig over, at MS har revitaliseret kampen med kravet om en anerkendelse af Palæstina som stat, som over 35.000 danskere har skrevet under på.

Claus Bornemann bevarede kontakten og opbakningen til MS i alle årene efter han forlod stillingen som generalsekretær. Han mødte flittigt op til medlemsarrangementer og udtrykte støtte til den fortsatte udvikling i MS.

Claus Bornemann var aktivist helt ind i sjælen, og han forblev tro mod sine idealer. I en endda meget høj alder troppede han hver søndag op foran Sandholm-lejren som medlem af bevægelsen Bedsteforældre for asyl for at demonstrere mod regeringens asyl- og flygtningepolitik.

Han var også med som 89-årig, da de grå aktivister i 2010 afbrød Folketinget under førstebehandlingen af den nye udlændingelov med Benny Andersen-sangen Barndommens land. Alle medlemmer af gruppen blev arresteret, kørt på politistationen og fik hver en bøde på 3.000 kr.

Claus Bornemann har på mange måder været med til at skabe den kampånd, der

præger Mellemlfolkeligt Samvirke den dag i dag.

Tiden i Grønland Man kan ikke nævne Claus Bornemann uden også at komme ind på hans store engagement i og for Grønland. Han var i 14 år chef for Grønlandsrådets sekretariat og sluttede sin grønlandstid med at være konstitueret landshøvding 1967-68.

Han var utrættelig i sin omsorg for at føre den nordligste del af rigsfællesskabet og grønlanderne frem til gode kår og kæmpede for et stadigt højere uddannelsesniveau. Her kunne han bl.a. glæde sig over udviklingen af Grønlands Universitet (grønlandsk: Ilisimatusarfik) i Nuuk eller Godthåb, som navnet lød førhen.

Tidligere hed det Inuit Institutet, men fik status af universitet i 1989. Universitetets forskning og undervisning fokuserer på emner med relation til Grønland og Arktis. Universitetet lå indtil 2007 i den gamle hernhutiske missionsstation fra 1738 i Nuuk. I januar 2008 fusionerede det med en række professionsrettede bacheloruddannelser. Samtidig flyttede dele af læreanstalten ud i universitetsparken – Ilimmarfik – som er et center for uddannelse, forskning, dokumentation og formidling. Ilisimatusarfik består i dag af tre institutter med i alt 10 afdelinger.

Hvor står SOS mod Racisme?

DEBATMØDE den 18. april kl. 11-14

Folkets Hus på 1. sal, Stengade 50, 2200 København N

Hotte emner i den offentlige debat – Hvor står **SOS mod Racisme**?

- Grænser for ytringsfriheden? – (advokat *Niels-Erik Hansen*, leder af *DRC*)
- Ophævelse af blasfemi-paragraffen? – (advokat *Niels-Erik Hansen*, leder af *DRC*)
- Forbud mod Hizb ut-Tahrir? – (imam *Fatih Alev*, formand for Dansk Islamisk Center)
- Prioritering af vores aktiviteter?
- Andet?

100 året for folkemordet på 1½ million armeniere

Lad os mødes for at mindes de 1½ million, der døde

fredag 24. april kl. 16-17.30

i Støberiets cafe på Blågårds Plads, København N

– Hvad var det, der skete??

- De kolde facts v/historiker, journalist og forfatter *Deniz Serinci*

– Debat

- Hvem afgør, om det var folkemord?

Paneldeltagere:

- *Özlem Cekic*, MF for SF
- *Niels-Erik Hansen* advokat og leder af *DRC*
- *Marianne Olsen*, redaktør af *Nyhedsbrevet*
- *Jette Møller*, **ordstyrer**, formand for *SOS mod Racisme*

Arrangør: **SOS mod Racisme** & Støberiet

**Anything war can do
Peace can do better**

PLEASE SHARE

David Avocado Wolfe

ISSN 0909-9026